

Ilie - Numărul șase

Zece încercări

Jeff Pippenger

2023-10-05

Am abordat simbolistica profetului Ilie, iar acum folosim relatările istorice despre Muntele Carmel și Muntele Sinai pentru a ilustra un proces progresiv de încercare al cornului protestantismului și o dezvoltare politică progresivă a cornului republicanismului, care se desfășoară în paralel cu cornul protestantismului.

Ultimul articol analiza răzvrătirea descrisă în Cartea Numeri, capitolele treisprezece și paisprezece, care identifică a zecea și ultima probă pentru Israelul antic după trecerea Mării Roșii. Acea istorie corespunde atât mișcării de început a istoriei millerite, cât și istoriei mișcării de încheiere a lui Dumnezeu. Lucrarea tuturor celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece este înfăptuită printr-o mișcare la început și printr-o mișcare la sfârșit.

„Îngerul care se alătură proclamării soliei celui de-al treilea înger are să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de putere fără precedent. Mișcarea adventă din perioada 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare post misionar din lume, iar în unele țări a existat cel mai mare interes religios care a fost vreodată atestat în vreo țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar toate acestea vor fi întrecute de mișcarea puternică sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Între istoria mișcării de început și cea a mișcării de încheiere, găsim istoria bisericii din Laodicea. Îngerul care luminează pământul cu slava lui este identificat în mod clar drept o mișcare, nu o biserică.

„Despre Babilon, în vremea adusă în vedere în această profeție, este declarat: ‘Păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.’ Apocalipsa 18:5. Ea a umplut măsura vinei ei, iar pieirea este pe punctul de a se abate asupra ei. Dar Dumnezeu are încă un popor în Babilon; și, înainte de revărsarea judecăților Sale, acești credincioși trebuie chemați afară, ca să nu se facă părtași la păcatele ei și ‘să nu primească din plăgile ei.’ De aici mișcarea simbolizată de îngerul care coboară din cer, luminând pământul cu slava lui și strigând cu putere, cu glas tare, vestind păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui se aude chemarea: ‘Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.’ Aceste vestiri, unindu-se cu solia îngerului al treilea, constituie avertizarea finală ce trebuie dată locuitorilor pământului.” Marea Luptă, 604.

Toți profetii sunt de acord unii cu alții și toți identifică mai precis „zilele de pe urmă” decât identifică zilele în care au fost proclamate profețiile. Ca exemplu al acestui fenomen, îngerul din Apocalipsa optsprezece a fost și este tipificat de îngerul din Apocalipsa zece. Atunci când coboară, fiecare luminează pământul cu propria lui slavă. Sora White îl identifică pe primul înger în cartea Scrieri timpurii.

„Isus a însărcinat un înger puternic să coboare și să-i avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru cea de-a doua Sa arătare. Pe când îngerul părăsea prezența lui Isus în cer, o lumină nespus de strălucitoare și plină de slavă îi mergea înainte. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia lui Dumnezeu care vine.” Scrieri timpurii, 245.

Acel înger din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât la 11 septembrie 2001. El fusese prefigurată de îngerul care a coborât la 11 august 1840. În Isaia, capitolul șase, lui Isaia i se arată templul ceresc și slava lui Dumnezeu. În versetul trei al capitolului șase se arată că tot pământul este plin de slava lui Dumnezeu. Aceasta are loc atunci când coboară îngerul din Apocalipsa, capitolul optsprezece.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul a fost luminat de slava lui. Apocalipsa 18:1.

Versetul al treilea din Isaia 6 identifică aceeași istorie.

Și unul striga către altul și zicea: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Isaia 6:3.

Sora White pune în legătură viziunea lui Isaia despre sanctuar cu mișcarea din Apocalipsa 18.

Serafimii dinaintea scaunului de domnie sunt atât de plini de teamă reverențioasă la contemplarea slavei lui Dumnezeu, încât nu se privesc nici pentru o clipă pe ei înșiși cu autocomplezență, nici în admirație față de ei înșiși sau unii față de alții. Lauda și slava lor sunt pentru Domnul oștirilor, care este înalt și înălțat, iar slava poalelor mantiei Sale umple Templul. Văzând viitorul, când tot pământul va fi umplut de slava Lui, cântarea triumfală de laudă este reluată de la unul la altul în cântare melodioasă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.” Ei sunt pe deplin mulțumiți să-L slăvească pe Dumnezeu; iar în prezența Lui, sub zâmbetul Său de aprobare, nu mai doresc nimic mai mult. Purtând chipul Său, făcându-I slujire și închinându-I-se, aspirația lor cea mai înaltă este pe deplin atinsă.

„Vedenia dată lui Isaia reprezintă starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă.” Review and Herald, 22 decembrie 1896.

Ioan, în Apocalipsa capitolul zece și, de asemenea, în capitolul optsprezece, iar Isaia, în capitolul șase, împreună cu comentariul Sorei White, plasează toate aceste ilustrații ale pământului luminat de slava lui Dumnezeu în același moment al istoriei. Întregul pământ a fost martor la evenimentele care au avut loc din 11 septembrie 2001. Istoria progresivă a mișcării millerite, care s-a încheiat în 1863, a tipificat istoria când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece coboară, împreună cu istoria asociată cu îngerul care a coborât în Apocalipsa capitolul zece. Cu aceste premise introductive stabilite, ne vom întoarce la procesul de testare reprezentat în Numeri capitolul paisprezece. După ce Moise a mijlocit pentru rebelii care doreau să se întoarcă în Egipt și să-iucidă cu pietre pe Iosua și Caleb, Dumnezeu acceptă mijlocirea lui Moise.

Și Domnul a zis: Am iertat după cuvântul tău; dar, pe viața Mea, tot pământul se va umple de slava Domnului. Pentru că toți acei oameni care au văzut slava Mea și minunile Mele, pe care

le-am făcut în Egipt și în pustie, și M-au ispitit de zece ori până acum și n-au ascultat de glasul Meu, de bună seamă nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; și niciunul dintre cei ce M-au întărâtat nu o va vedea. Dar robul Meu Caleb, pentru că a avut un alt duh în el și M-a urmat pe deplin, pe el îl voi aduce în țara în care a intrat, iar sămânța lui o va stăpâni. Numeri 14:20-24.

Istoria reprezentată aici, în Numeri paisprezece, constituie proba finală pentru Israelul din vechime, iar eșecul lor le-a pecetluit moartea în pustie de-a lungul următorilor patruzeci de ani. Această istorie este în mod direct asociată cu Apocalipsa optsprezece, căci Dumnezeu a proclamat acolo că „pe cât este de adevărat că” Dumnezeu trăiește, „tot pământul va fi umplut de slava Domnului.” Este o afirmație foarte puternică pe care Dumnezeu o așază în această relatare istorică și, procedând astfel, El subliniază că istoria reprezentată în capitolele treisprezece și paisprezece din Numeri prefigura mișcarea puternică a îngerului din Apocalipsa optsprezece. Deoarece Apocalipsa optsprezece este încheierea rămășiței poporului lui Dumnezeu, începutul rămășiței poporului lui Dumnezeu este, de asemenea, ilustrat în pasajul pe care îl avem în vedere din cartea Numeri.

La 11 august 1840, la împlinirea unei profeții privitoare la Islam din cadrul celui de-al doilea vai, fostul popor ales al legământului a fost pus la încercare prin mesajul lui Ilie, care tocmai fusese dovedit a fi adevărat.

La 11 septembrie 2001, la împlinirea unei profeții a celui de-al treilea vai, privitoare la Islam, fostul popor ales al legământului a marcat începutul judecății celor vii, întrucât mesajul lui Ilie tocmai fusese dovedit a fi adevărat.

Mesajul lui Ilie din istoria millerită a fost încadrat în contextul timpului profetic. Mesajul lui Ilie din 11 septembrie 2001 a fost încadrat în contextul repetării istoriei. La 11 septembrie 2001 s-a repetat istoria din 11 august 1840, căci ambele date reprezintă împlinirea unei profeții privind Islamul și ambele marchează pogorârea îngerului, despre care Sora White a spus că este „nimeni altul decât Isus Hristos”. Deși Sora White nu spune niciodată despre îngerul din Apocalipsa optsprezece că „nu era nimeni altul decât Isus Hristos”, așa cum spune despre îngerul din Apocalipsa zece, îngerul din Apocalipsa optsprezece luminează pământul cu „slava lui”, iar Scripturile sunt clare cu privire la faptul că slava lui Isus Hristos este cea care luminează pământul.

Instrumentul judecății care a adus încercarea protestanților la început a fost mișcarea millerită, reprezentată de Ilie. Instrumentul judecății care aduce încercarea Adventismului de Ziua a Șaptea la sfârșit este mișcarea lui Ilie, reprezentată de cei o sută patruzeci și patru de mii. Simbolul lui Ilie are mai multe înțelesuri și, deși el îl reprezintă pe Miller și mișcarea millerită, el îi reprezintă, de asemenea, pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

Moise, pe Muntele Schimbării la Față, a fost martor al biruinței lui Hristos asupra păcatului și morții. El i-a reprezentat pe aceia care vor ieși din mormânt la învierea celor drepecți. Ilie, care fusese mutat la cer fără a vedea moartea, i-a reprezentat pe cei care vor fi în viață pe pământ la a doua venire a lui Hristos și care vor fi „schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță;” când „acest muritor trebuie să se îmbrace în nemurire” și „acest stricăcios trebuie să se îmbrace în nesticăciune.” 1 Corinteni 15:51-53. Isus era înveșmântat în lumina

cerului, așa cum Se va arăta când va veni „a doua oară, fără păcat, spre mântuire.” Căci El va veni „în slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri.” Evrei 9:28; Marcu 8:38. Făgăduința Mântuitorului făcută ucenicilor se împlinise acum. Pe munte era înfățișată în miniatură viitoarea împărăție a slavei: Hristos, Împăratul; Moise, un reprezentant al sfinților înviați; și Ilie, al celor mutați. Dorința veacurilor, 412.

Cei din poporul legământului care sunt trecuți cu vederea sunt majoritari, în raport de zece la doi. Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Eșecul celui de-al zecelea test a depins de respingerea sau acceptarea raportului rău ori a celui bun despre Țara Făgăduită. Astfel, istoria ilustrată aici demonstrează că victoria sau înfrângerea în istoria testării progresive se întemeiază pe o alegere între două metodologii care interpretează aceleași informații.

Toate cele douăsprezece iscoade au văzut Țara Făgăduită, dar s-au formulat două concluzii diferite cu privire la ceea ce ea reprezenta. Un raport era motivat de frica omenească, celălalt de credință. Unul a manifestat dorința de a respinge călăuzirea lui Dumnezeu și de a se întoarce la robia egipteană, iar celălalt raport a manifestat dorința de a se încrede în călăuzirea lui Dumnezeu și de a păși înainte în Țara Făgăduită.

În mișcarea millerită, majoritatea a ales, de asemenea, să se întoarcă la robia Babilonului și să devină fiicele ei, iar aceasta a fost manifestarea deciziei lor de a respinge solia profetică a primului înger. Milleriții credincioși au ales să urmeze solia profetică a primului înger, chiar și după eșecul aparent de la prima dezamăgire din primăvara anului 1844. Istoria din Cartea Numeri prezintă două „rapoarte” diferite ale celor doisprezece iscoade, reprezentând două analize diferite ale aceleiași solii profetice. În 1863, Adventismul laodicean nu a acceptat o solie profetică, ci a respins o solie profetică stabilită anterior. În 1863, Adventismul laodicean s-a reîntors la metodologia biblică ce s-a opus lui William Miller de-a lungul întregii sale slujiri și a acceptat-o. Cei care au respins solia profetică și au dorit să se întoarcă în robie au fost tipificați de răzvrățiții din Numeri paisprezece, care, în cele din urmă, au murit în pustie.

Numărul zece, atunci când este privit ca simbol, asemenea tuturor simbolurilor, are mai mult de un singur înțeles. Semnificația sa simbolică trebuie înțeleasă din contextul pasajului în care se află. „Zece”, ca simbol, poate reprezenta prigoana. Poate reprezenta o încercare. Poate reprezenta uniunea în zece a regilor Europei, a triburilor de nord ale lui Israel și a Națiunilor Unite. În biserica din Smirna, poporul lui Dumnezeu urma să aibă o strâmtorare de zece zile.

Nu te teme nicidecum de cele ce ai să suferi: iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți încercați; și veți avea o strâmtorare de zece zile: fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții. Apocalipsa 2:10.

Istoricii indică, în istoria Smirnei, persecuția desfășurată de Dioclețian drept cea mai severă din istoria Smirnei; ea a durat zece ani. Alți istorici identifică zece persecuții diferite în istoria Smirnei. În orice caz, ele au fost săvârșite de Roma imperială, care, în Daniel capitolul șapte, este reprezentată prin zece coarne. Acei zece regi erau regii tipificați de Ahab, cel ce a săvârșit curvie cu papalitatea, și au constituit instrumentul de persecuție pe care papalitatea l-a folosit pentru a înfăptui măcelul în timpul Evului Întunecat. „Zece” reprezintă puterea statală care aduce la

îndeplinire persecuția în slujba Izabelei. În Daniel capitolul unu, „zece” simbolizează o perioadă de încercare.

Încearcă, rogu-te, pe robii tăi, zece zile; și să ni se dea legume de mâncat și apă de băut. Apoi să fie privite înaintea ta fețele noastre și fețele tinerilor care mănâncă din porția bucatelor împăratului; și, cum vei vedea, fă cu robii tăi. Și el a consimțit cu ei în această privință și i-a pus la încercare zece zile. Iar la sfârșitul celor zece zile, fețele lor se arătau mai frumoase și mai grase la trup decât ale tuturor tinerilor care mâncau din porția bucatelor împăratului. Daniel 1:12-15.

În Numeri 14, Israelul din vechime L-a provocat pe Dumnezeu de zece ori, ceea ce reprezintă zece încercări de-a lungul unei perioade de timp.

Dar pe viața Mea, tot pământul va fi plin de slava Domnului. Pentru că toți acei oameni care au văzut slava Mea și minunile Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie M-au ispitit acum de zece ori și n-au ascultat de glasul Meu. Numeri 14:21, 22.

Dacă ai căuta pe internet pentru a înțelege care anume răzvrătiri reprezintă cele nouă răzvrătiri sau probe eșuate de la eliberarea la Marea Roșie până la a zecea probă, ai găsi câteva variații cu privire la care dintre eșecurile Israelului din vechime ar trebui încadrate ca făcând parte dintre acele zece probe. Afirm că eliberarea la Marea Roșie, care a fost în mod specific identificată ca fiind în corespondență cu 22 octombrie 1844, reprezintă începutul celor zece probe și, prin urmare, punctul de la care trebuie începută numărarea probelor care au apărut între 1844 și 1863. A existat un proces progresiv de testare, început în 1798, când cartea lui Daniel a fost desigilată, iar acel proces a cuprins istoria solii primului și celui de-al doilea înger, care s-a încheiat odată cu sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844.

La Minneapolis, Dumnezeu a dat poporului Său nestemate prețioase ale adevărului în noi înfățișări. Această lumină din cer a fost respinsă de unii cu toată încăpățânarea pe care au manifestat-o iudeii în respingerea lui Hristos, și s-a vorbit mult despre a se ține de vechile jaloane. Dar existau dovezi că ei nu știau care erau vechile jaloane. Existau dovezi și o argumentare din Cuvânt care se impunea conștiinței; dar mințile oamenilor erau înțepenite, pecetluite împotriva pătrunderii luminii, pentru că hotărâseră că îndepărtarea 'vechilor jaloane' era o eroare periculoasă, când nu era vorba de mutarea nici măcar a unui țărnuș al vechilor jaloane, ci aveau idei pervertite cu privire la ceea ce constituia vechile jaloane.

„Trecerea timpului din 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, deschizându-ne ochilor uimiți curățirea sanctuarului care se desfășura în cer și relația ei hotărâtoare cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ, [de asemenea] solia primului și a celui de-al doilea înger, iar a treia, desfășurând steagul pe care era înscris: «Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.» Unul dintre reperele acestei solii era templul lui Dumnezeu, văzut în cer de către poporul Său iubitor de adevăr, și chivotul care conținea legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului poruncii a patra și-a aruncat razele puternice pe calea călcătorilor legii lui Dumnezeu. Lipsa nemuririi nelegiuitorilor este un reper vechi. Nu-mi pot aminti nimic mai mult care să poată intra la categoria reperelor vechi. Toată această strigare privitoare la schimbarea reperelor vechi este cu totul imaginară.” Materialele din 1888, 518.

La 22 octombrie 1844, al treilea înger a sosit cu un mesaj în mâna sa.

Pe când slujirea lui Isus se încheia în locul sfânt, iar El trecea în Sfânta Sfintelor și stătea înaintea chivotului care conținea legea lui Dumnezeu, El a trimis un alt înger puternic cu o a treia solie către lume. Un pergament a fost pus în mâna îngerului și, pe când cobora pe pământ cu putere și măreție, el a proclamat un avertisment înfricoșător, însoțit de cea mai cumplită amenințare care a fost vreodată transmisă omenirii.

La 22 octombrie 1844, un înger a coborât cu un pergament în mâna sa, pe care poporul lui Dumnezeu trebuia să-l mănânce. Doctrinile „reper” identificate atunci trebuiau fie să fie mâncate și acceptate, fie respinse și nemâncate. Când al treilea înger a sosit, având pergamentul în mâna sa, mesajul din pergament reprezenta șase adevăruri de încercare. Aceste șase teste au fost identificate ca fiind „trecerea timpului”, reprezentând profeția de două mii trei sute de ani; judecata, reprezentată ca „curățirea sanctuarului”; soliile celor trei îngeri; „legea lui Dumnezeu”; „Sabatul”; și starea morților, reprezentată ca „lipsa nemuririi sufletului”.

Cele șase adevăruri sunt, desigur, interconectate, dar, luate individual, au fost identificate ca reper. Unii poate nu doresc să includă trecerea timpului în această listă, însă, în mod evident, mulți au respins adevărul că 22 octombrie 1844 a fost o împlinire autentică a profeției. Ei nu au trecut acea probă, lucru care, desigur, i-a împiedicat să se confrunte cu probele care au urmat. Procesul de probare rânduit de Dumnezeu a fost arătat în mod repetat ca fiind unul progresiv, care cere biruință asupra probei care este dată mai întâi, înainte de a se putea intra în proba următoare.

Când am început să prezentăm lumina cu privire la chestiunea Sabatului, nu aveam o idee clar definită despre solia celui de-al treilea înger din Apocalipsa 14:9-12. Povara mărturiei noastre, pe când ne prezentam înaintea poporului, era că marea mișcare a celei de-a doua veniri era de la Dumnezeu, că prima și a doua solie fuseseră vestite, iar cea de-a treia urma să fie dată. Am văzut că a treia solie se încheia cu cuvintele: „Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Și am văzut la fel de clar ca și acum că aceste cuvinte profetice sugerau o reformă a Sabatului; însă, în ceea ce privește ce anume era închinarea fiarei menționată în solie, sau care erau icoana și semnul fiarei, nu aveam o poziție definită.

Dumnezeu, prin Duhul Său Sfânt, a făcut să strălucească lumina asupra slujitorilor Săi, iar subiectul s-a deschis treptat înțelegerii lor. A fost nevoie de mult studiu și de grijă neliniștită pentru a-l cerceta, verigă după verigă. Prin grijă, neliniște și trudă neîncetată, lucrarea a înaintat până când marile adevăruri ale soliei noastre, un întreg clar, coerent, desăvârșit, au fost date lumii.

Am vorbit deja despre faptul că îl cunoșteam pe Prezbiterul Bates. L-am aflat a fi un adevărat domn creștin, curtenitor și binevoitor. M-a tratat cu atâta duioșie, de parcă aș fi fost propriul său copil. Prima dată când m-a auzit vorbind, a manifestat un interes profund. După ce am încetat să vorbesc, s-a ridicat și a spus: "Sunt un Toma necredincios. Nu cred în vedenii. Dar dacă aș putea crede că mărturia pe care sora a relatat-o în această seară a fost într-adevăr glasul lui Dumnezeu pentru noi, aș fi cel mai fericit om dintre cei în viață. Inima mea este adânc mișcată. Cred că vorbitoarea este sinceră, însă nu pot da o explicație cu privire la faptul că i

s-au arătat lucrurile minunate pe care ni le-a relatat."

„La câteva luni după căsătoria mea, am participat, împreună cu soțul meu, la o conferință la Topsham, în Maine, la care a fost prezent Prezbiterul Bates. El nu credea atunci pe deplin că viziunile mele erau de la Dumnezeu. Acea întâlnire a fost un prilej de mare interes. Duhul lui Dumnezeu s-a odihnit peste mine; am fost cuprinsă într-o viziune a slavei lui Dumnezeu și, pentru prima dată, mi-au fost arătate alte planete. După ce am ieșit din viziune, am relatat ce văzusem. Atunci, Prezbiterul B. m-a întrebat dacă studiasem astronomia. I-am spus că nu-mi amintesc să mă fi uitat vreodată într-o carte de astronomie. El a zis: ‘Aceasta este de la Domnul.’ Nu-l mai văzusem niciodată până atunci atât de liber și fericit. Chipul lui strălucea de lumina cerului și el a îndemnat biserica cu putere.” Mărturii, volumul 1, 78-80.

Desigur, toate aceste teste doctrinare sunt interconectate, însă sunt, de asemenea, teste care pot fi izolate și care le-au fost descoperite progresiv slujitorilor lui Dumnezeu. Există multe biserici care păzesc Sabatul zilei a șaptea, dar care resping solia celor trei îngeri. Ele resping adevărul că judecata a început la 22 octombrie 1844, dar păzesc totuși Sabatul. Aceste teste doctrinare sunt interconectate, dar reprezintă șase teste specifice.

După cum s-a arătat tocmai în cazul lui Joseph Bates, căpitan de navă pe deplin familiarizat cu astronomia, acesta a acceptat Spiritul Profetic, pe care îl respinsese anterior. În decembrie 1844, Ellen White a primit prima sa viziune, iar a șaptea încercare a survenit în cadrul mișcării.

„Biblia trebuie să-ți fie sfetnic. Studiaz-o și mărturiile pe care Dumnezeu le-a dat; căci acestea nu contrazic niciodată Cuvântul Său. Dacă Mărturiile nu vorbesc potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, respinge-le. Hristos și Belial nu pot fi uniți.” Mesaje alese, cartea 3, 33.

La scurt timp după Marea Dezamăgire, Sora White a susținut un articol care identifica trecerea lui Hristos din Locul Sfânt în Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844. Ea a recomandat publicația „fiecarui sfânt”.

„Cred că Sanctuarul, care urmează să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de zile, este Templul Noului Ierusalim, al cărui slujitor este Hristos. Domnul mi-a arătat într-o viziune, cu mai bine de un an în urmă, că fratele Crosier avea adevărata lumină cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că era voia Sa ca fratele C. să scrie expunerea pe care ne-a dat-o în Day-Star, Extra, la 7 februarie 1846. Am deplina autoritate din partea Domnului să recomand acea ediție Extra fiecarui sfânt.” Un cuvânt către Mica Turmă, 12.

Aprobarea ei privea descrierea lui Crosier a trecerii lui Hristos în Sfânta Sfintelor, dar articolul conținea câteva învățături eronate, inclusiv învățătura protestantismului apostat potrivit căreia „necurmatul” din cartea lui Daniel reprezenta lucrarea lui Hristos. Prin urmare, ea a redactat o clarificare, publicată mai întâi în 1850 și apoi inclusă în cartea Early Writings. Acolo ea a precizat că „cei care au dat strigătul orei judecării aveau concepția corectă despre «necurmatul».”

Atunci am văzut, cu privire la „necurmatul” (Daniel 8:12), că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul a dat celor care au proclamat strigătul orei judecării înțelegerea corectă cu privire la acesta. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „necurmatului”; dar, în confuzia de

după 1844, au fost îmbrățișate alte vederi, și au urmat întuneric și confuzie. Early Writings, 74.

Subiectul „necurmății” în cartea lui Daniel a devenit un simbol al revenirii adventismului la metodologia protestantismului apostat la începutul secolului al XX-lea, iar astăzi înțelegerea milerită corectă a „necurmății” a fost respinsă de teologii adventismului. Ea a fost respinsă, în pofida faptului că Sora White a afirmat în mod limpede că mileriții au avut dreptate identificând „necurmății” drept puterea satanică a păgânismului. Ei au respins adevărul despre „necurmății” nu numai în contradicție cu susținerea ei inspirată că înțelegerea milerită era corectă, ci și în contradicție directă cu afirmația ei fără echivoc că doctrina falsă care învață că „necurmății” reprezintă lucrarea lui Hristos în sanctuar a fost adusă de „îngeri care au fost izgoniți din cer!”

„Și era acolo fratele Daniells, asupra minții căruia lucra vrăjmașul; iar asupra minții dumneavoastră și a minții prezbiterului Prescott lucrau îngerii care fuseseră izgoniți din cer.”
Manuscript Releases, volumul 20, 17.

Respingerea ei profundă a ceea ce Adventismul folosește acum ca una dintre „porțiile sale de basme” a fost atât de severă, pentru că Daniells și Prescott au luat un simbol al puterii satanice (păgânismul) și au atribuit acel simbol lui Hristos (slujirii Sale în sanctuar). Aceasta face opt teste doctrinare.

A noua încercare din istoria care duce la 1863 este realizarea celui de-al doilea tablou al lui Habacuc în 1850. Tabloul pionier din 1843 a fost realizat în 1842 și este numit „tabloul din 1843” numai pentru că a prezis revenirea lui Hristos în 1843. Porunca de a realiza un al doilea tablou al lui Habacuc i-a fost dată Sorei White în 1850. Realizarea celor două tablouri ale lui Habacuc leagă istoria primului și celui de-al doilea înger de istoria celui de-al treilea. În biografia vieții și lucrării ei, scrisă de nepotul ei, acesta oferă o privire de ansamblu asupra evenimentelor care au dus la realizarea tabloului din 1850. El face aceasta selectând comentarii relevante ale Sorei White și adăugându-și comentariul în această prezentare.

La întoarcerea noastră la fratele Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat că adevărul trebuie făcut lămurit pe tăblițe și că aceasta îi va determina pe mulți să se hotărască pentru adevăr prin solia îngerului al treilea, cele două dintâi fiind făcute lămurite pe tăblițe. -
Scrisoarea 28, 1850.

În această viziune i s-a arătat, de asemenea, ceea ce urma să-i dea lui James White curajul de a continua să publice:

Am văzut, de asemenea, că era la fel de necesar ca publicația să apară, pe cât era necesar ca solii să meargă, căci solii au nevoie de o publicație pe care s-o poarte cu ei, care să cuprindă adevărul prezent, spre a o pune în mâinile celor ce aud, și atunci adevărul nu s-ar șterge din minte. Iar publicația avea să ajungă acolo unde solii nu puteau ajunge.-Ibidem.

Lucrarea la noua diagramă a început de îndată, și s-a oferit prilejul de a-i înștiința pe frați despre aceasta în numărul din Present Truth pe care James l-a publicat în luna următoare:

Planșa. O planșă cronologică a vedenilor lui Daniel și ale lui Ioan, concepută pentru a ilustra limpede adevărul prezent, este acum litografiată sub îndrumarea fratelui Otis Nichols, din

Dorchester, Massachusetts. Cei care predică adevărul prezent vor fi mult ajutați de ea. Un anunț suplimentar cu privire la planșa va fi dat ulterior. - Present Truth, noiembrie 1850.

Către sfârșitul lunii ianuarie 1851, planșa era gata și a fost anunțată spre vânzare la prețul de 2 dolari. James White a fost foarte mulțumit de ea și a oferit-o gratuit „celor pe care Dumnezeu i-a chemat să dea solia celui de-al treilea înger” (Review and Herald, ianuarie 1851). Câteva donații generoase ajutaseră la acoperirea cheltuielilor de publicare. Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volumul 1, 185.

Referindu-se la harta din 1843, sora White a consemnat că aceasta fusese călăuzită de Dumnezeu.

„Domnul mi-a arătat că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia modificată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa a fost deasupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Când a consemnat lumina asociată poruncii de a elabora o altă diagramă în 1850, ea a prezentat aceeași confirmare divină a diagramei din 1850 precum aceea care fusese dată cu privire la diagrama din 1843, arătând totodată că alte diagrame care erau atunci elaborate nu erau acceptate de Domnul. Porunca de a elabora o nouă diagramă a fost însoțită de o poruncă de a tipări o nouă publicație.

Am văzut că lucrarea de alcătuire a diagramelor era cu totul greșită. Ea își avea originea la fratele Rhodes și a fost continuată de fratele Case. S-au cheltuit mijloace pentru întocmirea de diagrame și pentru alcătuirea unor imagini necioplite și dezgustătoare, menite să-i reprezinte pe îngeri și pe slăvitul Isus. Astfel de lucruri, am văzut, erau neplăcute lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu a fost în publicarea diagramei de către fratele Nichols. Am văzut că exista o profeție cu privire la această diagramă în Biblie, și dacă această diagramă este destinată poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul, iar dacă cineva are nevoie de o nouă diagramă pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură.

Am văzut că în fratele Case era un simțământ agitat, neliniștit, nesatisfăcut și nerecunoscător, care dorea o altă planșă. Am văzut că aceste planșe pictate aveau un efect rău asupra adunării. Aceasta făcea ca în adunare să fie un duh ușuratic, ca pleava, al batjocurii.

Am văzut că planșele rânduite de Dumnezeu produceau asupra minții o impresie favorabilă, chiar și fără vreo explicație. Este ceva luminos, încântător și cersesc în reprezentarea îngerilor de pe planșe. Minte este aproape pe nesimțite îndreptată spre Dumnezeu și cer. Dar celelalte planșe care au fost întocmite dezgustă mintea și fac ca mintea să zăbovească mai mult asupra celor pământești decât asupra celor cerești. Imaginile care îi reprezintă pe îngeri seamănă mai degrabă cu demoni decât cu ființe cerești. Am văzut că planșele îi ocupaseră mintea fratelui Case zile și săptămâni la rând, când el ar fi trebuit să caute de la Dumnezeu înțelepciune cerească și să crească în harurile Duhului Sfânt și în cunoașterea adevărului.

„Am văzut că, dacă mijloacele care au fost irosite cu scoaterea de planșe ar fi fost cheltuite pentru a prezenta în chip limpede înaintea fraților adevărul, prin publicarea de broșuri etc., s-ar

fi făcut mult bine și s-ar fi mântuit suflete. Am văzut că afacerea confecționării de planșe s-a răspândit ca o febră.” Manuscript Releases, numărul 13, 359; 1853.

Ea afirmă limpede că „Dumnezeu a fost în publicarea diagramei [din 1850] de către fratele Nichols” și că a existat „o profecție [Habacuc doi] despre această diagramă în Biblie”. Ea a mai arătat că „diagramele” [plural; 1843 și 1850] care au fost „poruncite de Dumnezeu au impresionat mintea în mod favorabil, chiar și fără o explicație”. Habacuc doi le-a poruncit Millerișilor să facă vedenia limpede pe table (la plural), pentru ca cel ce citește cele două diagrame să poată alerga încoace și încolo prin Cuvântul lui Dumnezeu. Diagramele divine nu necesitau explicații suplimentare, așa cum a fost cazul cu diagrama contrafăcută din 1863 a lui Uriah Smith.

Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Habacuc 2:2.

A zecea încercare este tema centrală a acestui articol. Cu privire la cele zece încercări menționate de Moise în Cartea Numeri, capitolul al paisprezecelea, erudiți evrei și alți teologi avansează o diversitate de presupuneri privitoare la care anume evenimente din istoria cuprinsă între izbăvirea de la Marea Roșie și răzvrătirea celor zece iscoade ar putea fi reprezentate de acestea. Răzvrătirile din acea istorie oferă câteva variante dintre care se poate alege, dar este cert că a zecea încercare marchează începutul a patruzeci de ani de moarte treptată în pustie, până când au murit toți răzvrățiții care ajunseseră la vârsta răspunderii.

În mod similar, unii ar putea protesta față de alegerea mea a acestor zece teste doctrinare, fiindcă pot exista variante care par mai bune decât ceea ce prezint aici. Cu toate acestea, al zecelea și ultimul test este la fel de limpede precum a fost răzvrătirea celor zece iscoade. Aceasta a fost respingerea celor șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase. Există mai multe dovezi profetice care susțin această identificare.

În articolul următor vom începe să identificăm acele mărturii profetice care susțin identificarea potrivit căreia cele șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase constituie al zecelea și ultimul eșec al Adventismului laodicean.

Când puterea lui Dumnezeu mărturisește cu privire la ceea ce este adevărul, acel adevăr trebuie să rămână pe vecie drept adevăr. Nicio presupunere ulterioară, contrară luminii pe care Dumnezeu a dat-o, nu trebuie luată în considerare. Se vor ridica oameni cu interpretări ale Scripturii care pentru ei sunt adevăr, dar care nu sunt adevăr. Adevărul pentru acest timp ni l-a dat Dumnezeu ca temelie a credinței noastre. El Însuși ne-a învățat ce este adevărul. Se va ridica unul, apoi încă altul, cu o lumină nouă care contrazice lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin demonstrarea Duhului Său Sfânt.

Câțiva dintre cei care au trecut prin experiența dobândită în statornicirea acestui adevăr mai sunt încă în viață. Dumnezeu, în harul Său, le-a cruțat viața pentru ca, până la încheierea zilelor lor, să repete iar și iar experiența prin care au trecut, întocmai cum a făcut apostolul Ioan până chiar la sfârșitul vieții sale. Iar purtătorii de stindard care au căzut în moarte urmează să vorbească prin retipărirea scrierilor lor. Mi s-a făcut cunoscut că astfel vocile lor urmează să fie auzite. Ei urmează să depună mărturie cu privire la ceea ce constituie adevărul pentru timpul

acesta.

Nu trebuie să primim cuvintele celor care vin cu un mesaj ce contrazice punctele distinctive ale credinței noastre. Ei adună o mulțime de pasaje din Scriptură și le îngrămădesc ca dovezi în jurul teoriilor pe care le susțin. Acest lucru s-a făcut în mod repetat în ultimii cincizeci de ani. Și, deși Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectate, aplicarea lor, dacă o asemenea aplicare mută un singur stâlp din temelie pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, este o mare greșeală. Cel ce face o asemenea aplicare nu cunoaște minunata manifestare a Duhului Sfânt care a dat putere și tărie mesajelor din trecut care au venit la poporul lui Dumnezeu. Mesaje alese, cartea 1, 161.